

Μακεδ. Στερελλ. κ. ἄ. βοδοκέφαλος Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. βουδοκέφαλος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Κινίδ. Τσικαλαρ.) Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.) βογδοκέφαλος Κεφαλλ. βουδοτοσέφαλος Θήρ. Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κεφαλὴ ἢ κεφάλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος.

1) Ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἔχων νοημοσύνην ἴσην μετὰ τὴν τοῦ βοός, ἡλίθιος, μωρὸς ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Βρῆκα πιθιρὰ σκύλλα μὴ νουρά, βρῆκα πιθιρὸ βουιδουκέφαλου, βρῆκ' ἀντράδιωφα κουντουήμια (ἐπὶ τῶν δυσμενῶν αἰσθημάτων τῆς νύμφης πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ συζύγου) Μακεδ. Συνών. χοντροκέφαλος. Πβ. βόξδακας 2.

βοιδοκοίλης ἐπίθ. ἀμάρτ. βουιδουκοίλ'ς Στερελλ. (Ἀράχ.) βουδοκοίλης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βοιδοκοιλιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

Ὁ ἔχων ἐξωγκωμένην κοιλίαν. Συνών. βοιδοκοιλιάς. Πβ. βοιδοκοιλιά 2.

βοιδοκοιλιά ἢ, Πελοπν. (Ἀρχαδ. Μεσσ.) βουιδουκ'λιά Εὐβ. (Ἀκρ. κ. ἄ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) βουιδουτσ'λιά Στερελλ. (Ἀράχ.) βουδοκοιλιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) βοδοκοιλιά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κοιλιά.

1) Ἡ κοιλία τοῦ βοός Εὐβ. (Ἀκρ.) Νάξ. Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) 2) Μετων. ἄνθρωπος ἔχων τὴν γαστέρα ἐξωγκωμένην Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) Πβ. βοιδοκοίλης. β) Ἄνθρωπος πολυφάγος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Μεσσ.) 3) Τὸ κακῆς ποιότητος ὕψασμα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Μεσσ.)

βοιδοκοιλιάς ἐπίθ. ἀμάρτ. βουιδουκ'λιάς Στερελλ. (Δεσφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδοκοιλιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ης.

Βοιδοκοίλης, ὁ ἰδ.

βοιδοκοιμοῦμαι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόξδι καὶ τοῦ ρ. κοιμοῦμαι. Διὰ τὴν ἐπιρρηματικὴν σημασίαν τοῦ πρώτου συνθετικοῦ πβ. καὶ βοιδοδοιεύω.

Κοιμῶμαι ὡς βοῦς, κοιμῶμαι βαθέως.

βοιδοκοπή ἢ, Δλουκοπ. Γεωργ. 93 βουιδουκουπή Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κοπή.

Ἀγέλη βοῶν. Συνών. ἀγελαδοκοπή.

βοιδοκοπριά ἢ, πολλαχ. βουιδουκοπριά Ἀνδρ. κ. ἄ. βουιδουκουπριά Εὐβ. (Ἀκρ.) βοδοβοπριά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κοπριά. Τὸ βοδοκοπριά κατὰ τὰ εἰς -έα.

Κόπρος βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδια I.

βοιδόκοπρο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κόπρι.

Βοιδόκοπριά, ὁ ἰδ.

βοιδοκουλούρα ἢ, ἀμάρτ. βοδόκ'λορα Σκῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κουλούρα.

Κουλούρα τὴν ὁποίαν τὴν πρώτην τοῦ ἔτους κρεμοῦν ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ βοός, ὅστις τὴν ἀποτινάσσει καὶ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς πτώσεως αὐτῆς μαντεύουν διὰ τὴν ἐπιχειμένην ἐσοδείαν, π. χ. ἂν πέσῃ ἀπὸ τὴν καλὴν ὄψιν, θὰ γίνῃ πολὺ σιτάρι, ἂν πέσῃ ἀνάποδα, θὰ γίνῃ πολὺ κριθάρι κττ.

βοιδοκουτσούρα ἢ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κουτσούρα.

Ξηρὰ κόπρος βοός χρησιμοποιοιμένη ὡς καύσιμος ὕλη. Συνών. βοιδοκούτσοιρο, βοιδόξυλο.

βοιδοκούτσοιρο τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κουτσούρι ἢ κούτσοιρο. Βοιδοκουτσούρα, ὁ ἰδ.

βοιδοκράτης ὁ, Εὐβ. (Κουρ.) Μέγαρ. βουιδουκράτ'ς Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Ἡπ. Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ *κράτης < κρατῶ.

Χόρτον μετὰ πυκνάς καὶ σκληράς ρίζας, εἰς τὰς ὁποίας προσκρούει τὸ ὕνιον τοῦ ἀρότρου καὶ δυσχεραίνεται ἡ ἄροσις. Συνών. βοιδοκράτι.

βοιδοκράτι τό, ἀμάρτ. βουιδουκράτ' Β.Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Δεσφ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοιδοκράτης.

1) Βοιδοκράτης, ὁ ἰδ., Β.Εὐβ. 2) Φυτόν τρωγόμενον εὐχαρίστως ὑπὸ τῶν ζώων Στερελλ. (Αἰτωλ. Δεσφ.) Συνών. βουκράτι.

βοιδοκρίθαρ τό, Λεξ. Βλαστ. 459.

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ κριθάρι.

Κριθὴ ὠρισμένη ὡς τροφή βοῶν.

βοιδολάσι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) βουιδουλάσ' Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόξδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λάσι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 457 - 8.

1) Πλήθος βοῶν Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. βοιδοθέμι. 2) Στάβλος βοῶν Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοκάλυβο. 3) Μεταφ. οἰκογένεια κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως μὴ ἀπολαμβάνουσα ἐκτίμησιν Στερελλ. (Ἀράχ.)

βοιδολάτης ὁ, σύνθη. βουιδολάτης Κρήτ. βουιδουλάτ'ς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. βουδολάτης Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. βουολάτης Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόξδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λάτης καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀλογολάτης, γαιδουρολάτης κττ. Ὁ τύπ. βουδολάτης καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ ἀροτριῶν διὰ βοῶν Κάρπ. Πελοπν. (Ἀρχαδ.) κ. ἄ. 2) Φύλαξ βοῶν, βουκόλος σύνθη.: Παροιμ. Ἄλλα μελετοῦν τὰ βούδια καὶ ἄλλα ὁ βουδολάτης (συνών. τῇ ἀρχ. «ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει». Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδᾶς Α 1.

βοιδολειξιά ἢ, ἀμάρτ. βοιδολειξιά Πελοπν. (Μάν. Κίτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ λειξιά.

Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ.

βοιδολειχιά ἢ Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βόξδι καὶ λειχιά.

Βοιδαλειψέα, ὁ ἰδ.

